

Коханка для директора

Євген Дудар

Якось мене викликав директор і дуже лагідно запросив:

— Сідайте.

Я сів.

Директор ще лагідніше запропонував цигарку.

Я слухняно закурив.

— Кажуть, ви користуєтесь успіхом у жіночій статі...— осміхнувся директор.

Я скромно знизав плечима. По хребту побігли мурашки. Ясно. Вже хтось накапав. Зараз буде мораль: "Маєш жінку, дитину..."

Я в гречку ніколи не стрибав. Але чим доведеш?

— Це якесь непорозуміння, — спробував пояснити.— Я ні до кого не чіпляюся...

— Нічого, нічого, — заспокоїв директор.— Зате чіпляються до вас. Я вас завжди бачу в товаристві таких гарних дівчаток...

— Це просто знайомі...

— Нічого, нічого... Це не великий гріх...

— Але ж я справді...

— Нічого, нічого. І я не святий. І я не проти, так би мовити...

Я підвів на директора запитливий погляд.

— Бачу, що ви все зрозуміли... Ви отак у товаристві шатеночки чи білявочки слівце яке-небудь... Мовляв, директор мій ще... ка-хи, ка-хи.— Він погладив долонею лисувату голову.— Так ще нічого...

Я дивився на директора, як теля на мальовані ворота.

— Скажіть, у нього "Волга"... Словом, щось таке придумайте. Скільки вам днів дати? — І твердо додав: — Думаю, тижня вистачить. Бо там стару з курорту принесе...

Вийшовши на вулицю, я намагався пригадати, хто за останні роки до мене інтригуюче осміхався, хто крадькома їв очима. Аналізував усі компліменти, сказані мені жіночою статтю, пригадував, чи хтось не казав, що мене любить.

Раптом над самим вухом задзвенів ніжний жіночий голос:

— Добридень, Степанку! Чим ти так заклопотаний?

Приречений на смерть так не зрадив би звістці про помилування, як я цьому голосу. То була моя сусідка Уляна. Чоловік поїхав на місяць у відрядження.

Я пильно поглянув на неї. Уляна зашарілася.

— Знаю, що без чоловіка важко, — почав по-діловому.— Якщо хочеш скочити в гречку, то...

— Коли ти став таким нахабою? — процідила крізь зуби Уляна.

Я розтулив рота, щоб відповісти, та її вже не було...

Я йшов по тротуару і шкірив зуби всім представницям жіночої статі віком від 16 до 46 років. Та замість усмішок на їхніх обличчях читав тільки подив і співчуття.

Враз пригадав. Колись мій товариш Василь казав, що підозріває свою Наталку.

За мить був у Василя. Його вдома не застав. Наталка у ванній прала.

— Що з тобою? Чого ти такий заклопотаний? — відповіла на моє привітання.

— Слухай, познайомлю тебе з одним...

— Нічого не розумію.

— Ну, ти молода... Василя нема вдома...

Наталка зблідла, як простирадло. Я не встиг отямитись, як мокра сорочка заліпила мій писок. Не пам'ятаю, чи відчиняв хто двері.

Додому приплентав уночі.

— Де був? — суворо запитала дружина.

Я знітився.

— У гречку захотілося, — похитала головою. — Були вони обидві тут. Зараз же бери манаття й геть.

Цілу ніч я не спав. Уранці з мішками під очима прийшов на роботу. Мене викликав директор.

— Приходила ваша дружина. Скаржилася. Виявляється, гуляєте...

Я спантеличено дивився на директора.

— Якщо ви не отямитеся самі, то ми вам допоможемо...

— Але ж ви мені...

— Що "ви мені"? — аж підстрибнув директор. Ви мої слова сприйняли всерйоз? Перевірити хотів. Чи правду подекують люди...